

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. N.,** proti žalované: **Česká televize,** se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9 A 138/2015 - 97, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 10. 2017,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9 A 138/2015 - 97, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 10. 2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 18. 7. 2012 byla žalované doručena žádost žalobce o sdělení informace o platových poměrech 9 v té době činných a 2 již nečinných členů managementu žalované. U všech žadatel požadoval sdělení platových poměrů (plat, příplatky, odměny atd.) za období červenec 2011 - červenec 2012, odměn za období červenec 2011 až červenec 2012 a rovněž u všech odměn v tomto období sdělení jejich důvodu.

[2] Žalovaná nejprve žádost žalobce odmítla rozhodnutím ze dne 1. 7. 2012 s poukazem na to, že jde o informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí fyzické osoby. U všech osob převažovalo podle jejího názoru právo na ochranu soukromí nad právem veřejnosti na kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Tato kontrola je podle žalované zajištěna činností Rady České televize a dozorčí komise a rovněž Výroční zprávou o hospodaření předkládanou Poslanecké sněmovně a rovněž uveřejňováním průměrné měsíční mzdy u žalované.

[3] K odvolání žalobce ředitel žalované rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012 napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. K poukazu na související rozhodnutí Městského soudu v Praze uvedl, že se v něm soud zabýval povahou žalované jako veřejné instituce a podřazením jejích zaměstnanců pod příjemce veřejných prostředků. Věcně pak setrval na důvodech odmítnutí žádosti uvedených v prvostupňovém rozhodnutí.
[4] O následně podané žalobě proti oběma výše uvedeným rozhodnutím rozhodl Městský soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2015, č. j. 6 A 156/2012 - 72, tak, že rozhodnutí generálního ředitele žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Poukázal především na v mezidobí vydaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, podle kterého § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nedává prostor pro úvahu, zda na základě principu proporcionality poskytnout informace o příjemci veřejných prostředků, neboť ta již byla vyřešena samotným zákonodárcem, a rovněž z procesních důvodů. Rozhodnutí zrušil rovněž proto, že s uvedenými osobami nebylo jednáno jako s účastníky řízení podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[5] V návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ředitel žalované rozhodnutím ze dne 16. 2. 2015 zrušil provostupňové rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalovaná následně konstatovala, že pro ni nadále z původních 11 pracuje již jen 5. Všechny tyto osoby sdělily, že s poskytnutím požadovaných údajů nesouhlasí.

[6] Následně žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 3. 2015, č. j. LP 157/2015, žádost znovu odmítla podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 9 odst. 1 a § 8a informačního zákona. Zdůraznila, že všechny osoby, o jejichž platu jsou požadovány informace, působily na strategicky významných pozicích. Tyto informace jsou pro žalovanou konkurenčně významné. O tom, zda bude žalovaná disponovat kvalitními lidskými zdroji, rozhoduje její zaměstnanecká atraktivita a systém hodnocení a odměňování výkonu. Jejich uveřejnění by mohlo poškodit konkurenceschopnost žalované. Subjekty působící na mediálním trhu navíc takové informace o mzdách a odměnách svých zaměstnanců běžně nezveřejňují ani nesdělují, naopak je chrání prostřednictvím vnitřních směrnic a v příslušných ustanoveních pracovních smluv. Poukázala rovněž na ustanovení o povinnosti mlčenlivosti v jednotlivých pracovních smlouvách těchto zaměstnanců. Porušení této povinnosti je považováno za porušení Statutu žalované a důvodem pro odvolání z funkce. Požadované informace proto žalovaná považovala za obchodní tajemství. Podle žalované dochází v této věci ke kolizi práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a práva žalované vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny. Rovněž nepanují pochybnosti, že by nakládala v souvislosti s odměnami neúčelně s finančními prostředky. Výroční zprávy o hospodaření byly předloženy a následně schváleny Poslaneckou sněmovnou. Požadované informace jsou osobními údaji podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a žádná z osob nedala souhlas s jejich poskytnutím. Obdobné právo neexistuje ani v zahraničí.

[7] Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015 generální ředitel žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2015. Setrval na závěru, že v tomto případě je třeba upřednostnit právo žalované na ochranu obchodního tajemství před právem žadatele na informace. Znovu poukázal na instituce zřízené pro kontrolu činnosti žalované. Žalovaná stojí při vykonávání některých aspektů veřejné služby v přímé konkurenci ke

komerčním provozovatelům a dalším subjektům působícím na mediálním trhu. Požadované informace nemohou přispět k lepší kontrole nad vynakládáním veřejných prostředků, pokud nejsou známy mzdy a odměny, které pobírají manažeři působící na obdobných pozicích v jiných sdělovacích prostředcích. Požadované informace mají podle generálního ředitele materiální hodnotu jako nezbytný předpoklad obchodního tajemství, jejich vyzrazení je nejen způsobilé zhoršit hospodářský výsledek žalované, ale i negativně zasáhnout do její činnosti. Žalobci byla rovněž sdělena celková částka vyplacená na mzdách managementu žalované včetně odměn. Generální ředitel žalované setrval rovněž na tom, že požadované informace jsou osobními údaji a při současném stavu kontroly hospodaření žalované proto považuje poskytnutí požadovaných informací za nepřiměřené.

[8] Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015 pak rozhodl generální ředitel žalované o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2015, kterým byla odmítnuta další žádost žalobce o poskytnutí obdobných informací o platových poměrech členů vrcholného managementu žalované v letech 2012, 2013, 2014 a 2015 (k datu podání žádosti) a u mimořádných odměn s uvedením důvodu jejich vyplacení. Podle generálního ředitele se žalovaná dostatečně řídila při rozhodování rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. I uvedené rozhodnutí připouští, že se informace o platových poměrech zaměstnanců placených z veřejných prostředků výjimečně neposkytují. Za takovou výjimku lze považovat i institut obchodního tajemství a prvostupňové rozhodnutí obsahuje dostatek argumentů, proč jsou informace o platových poměrech obchodním tajemstvím.

II.

[9] Žalobce podal proti rozhodnutím žalovaného žaloby k Městskému soudu v Praze, který řízení o žalobách spojil ke společnému projednání. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2017, č. j. 9 A 138/2015 - 94, zrušil rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 22. 4. 2015 o odvolání a prvostupňové rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2015 a rovněž rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 25. 9. 2015 o odvolání proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2015.

[10] Městský soud poukázal na ústavněprávní rovinu věci, a sice na čl. 17 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, a rovněž na čl. 10 odst. 2 Listiny, podle kterého má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Po novele zákona o svobodném přístupu k informacím, provedené zákonem č. 61/2006 Sb., byla do zákona mimo jiné doplněna ustanovení § 8a a § 8b. I nadále zůstal nezměněn a součástí zákona § 10, podle něhož informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění nebo sociálním pojištění povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne. S odkazem na shora označené rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní, § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemci veřejných prostředků, není zásadně místo. Podmínky, kdy informace poskytnout, jsou dány výčtem případů, v nichž se informace

o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona) za využití argumentu *a contrario*. Poukázal rovněž na zúžený věcný rozsah poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3 zákona) s tím, že § 8a a § 10 zákona jsou k § 8b ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně. Městský soud tedy uzavřel, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážit zájem na poskytnutí informace před zájmem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Poukázal rovněž na § 9 odst. 2, podle kterého je ochrana obchodního tajemství obecně vyloučena tehdy, pokud se informace týkají veřejných prostředků. Nejvyšší správní soud sice připustil výjimku pro neposkytnutí informací o nákladech, jsou-li tyto náklady parametrem konkurenceschopnosti v tržním prostředí, učinil tak však v souvislosti s pojednáním o výjimkách marginálního veřejného zájmu na zveřejnění určité oblasti hospodaření veřejné sféry. Nejvyšší správní soud takový postup připustil v případech nepřímého podílení se na vlastní podstatě činnosti povinného a v případě absence pochybností o účelném vynakládání prostředků. V nyní souzené věci jde podle městského soudu nepochybně o kategorii zaměstnanců, u nichž je třeba informace bez dalšího poskytnout, neboť se na vlastní činnosti povinného podílí zcela přímo a případná ochrana obchodního tajemství je jako výjimka zmíněná jen okrajově a ustupuje do pozadí. Žalovaná proto nesprávně interpretovala rozsudek rozšířeného senátu bez kontextu se stěžejními částmi jeho odůvodnění.

III.

[11] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatelka zdůraznila, že informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, které zaručují ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života. Rozhodnutím soudu o zveřejnění odměn konkrétních osob bylo dotčeno jejich právo na soukromí. Poukázala na vymezení osob zúčastněných na řízení před správními soudy v § 34 s. ř. s. a jejich procesní práva s tím, že žalobce nesplnil svoji povinnost a v žalobě neoznačil osoby, které připadají v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, ačkoli mu tyto osoby byly známy. Městský soud měl z úřední povinnosti vyrozumět dotčené zaměstnance o probíhajícím řízení a vyzvat je, aby v určené době oznámili, zda budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Tuto povinnost však nesplnil.

[13] Stěžovatelka namítla, že chybí pochybnost, že by v souvislosti s odměňováním dotčených osob vynakládala v daném období nehospodárně veřejné prostředky. Kontrola ze strany veřejnosti je vykonávána prostřednictvím Rady České televize a její dozorčí komise. Tyto orgány jsou obsazovány způsobem, který zaručuje nezávislost a odbornost jejich členů. Poukázala rovněž na odpovědnost směrem k Poslanecké sněmovně, které je povinna předkládat Výroční zprávu o činnosti a Výroční zprávu o hospodaření.

[14] Podle názoru stěžovatelky jsou požadované informace osobními údaji podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a správce může zpracovávat tyto údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Žádná s dotčených osob však takový souhlas neudělila.

[15] Požadované informace jsou podle stěžovatelky obchodním tajemstvím, jsou konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné, v obchodních kruzích běžně nedostupné a jejich vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.

[16] Stěžovatelka rovněž v souladu se zásadou proporcionality poskytla žalobci doprovodnou informaci o tom, kolik bylo žalovanou vyplaceno na mzdách vedoucím zaměstnancům (včetně odměn), kolik činí smluvní mzda generálního ředitele, i to, že generálnímu řediteli byla poskytnuta poměrná část bonusu a v jaké výši a za jaké období.

[17] Městský soud se však v rozsudku omezil na rekapitulaci závěrů Nejvyššího správního soudu, které užití testu proporcionality vylučují s tím, že informace o odměnách vedoucích pracovníků mají být sdělovány bez dalšího. Tyto závěry jsou však v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Ústavní soud shledal názor *a priori* odmítající provádění testu proporcionality v každém jednotlivém případě nesouladný s ústavně garantovanými právy. Poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv a svobod je nutno posuzovat podle okolností konkrétního případu. Pokud tedy městský soud zcela vyloučil užití testu proporcionality a tento ani neprovedl, lze uzavřít, že nesprávně posoudil rozhodnou právní otázku.

[18] Proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[19] Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K námitce o opomenutí osob zúčastněných na řízení upozornil na chronologii případu. Městský soud již 26. 1. 2015 uložil stěžovatelce povinnost informace poskytnout, avšak vytkl předcházejícímu řízení, že manažeři stěžovatelky neměli postavení účastníků řízení. Stěžovatelka následně těmto osobám takové postavení přiznala, avšak žádost o informace znovu odmítla, což vedlo k soudnímu řízení v nyní projednávané věci. Dotčené osoby tak měly díky zásahu soudu postavení účastníků řízení, byly o probíhajícím řízení informovány a nevyužily svého práva účastnit se projednávání řízení před správním soudem.

[20] Názory vyjádřené v nálezu IV. ÚS 1378/16 nepopírají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, avšak vyjadřují nesouhlas s tím, že tzv. test proporcionality již není třeba provádět, neboť jej provedl již zákonodárce. Žalobcova žádost však obstojí i ve světle názorů Ústavního soudu. Žalobce upozornil na nejvyšší standard v mediích veřejné služby, tj. na zveřejňování informací o odměnách managementu, jež provádí BBC. Ta na svých internetových stránkách pravidelně zveřejňuje přehled platů, odměn a výdajů na služební kartě svých vrcholných manažerů. Žalobce působil v době podání žádosti o informace jako novinář a obdobné informace rovněž použil k informování veřejnosti. K tomu, že se požadované informace týkají veřejného zájmu, poukázal na příslušné pasáže rozsudku

rozšířeného senátu s tím, že z něj vyplývá presumpce poskytnutí informací o platových poměrech vedoucích pracovníků ve veřejné sféře.

[21] Zákon o svobodném přístupu k informacím neukládal ani neukládá povinnost uvádět v žádosti o informace, k jakému konkrétnímu účelu ji žadatel vyžaduje. Podle názoru žalobce lze i v řízení o kasační stížnosti posoudit věc s přihlédnutím k závěrům Ústavního soudu a takové posouzení by nemělo vést ke shledání překážek v poskytnutí informace.

V.

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Stěžovatelka namítla, že městský soud opomněl vyrozumět osoby, na jejichž platové poměry se žalobce tázal, o jejich právu uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení.

[25] Neoznačil-li žalobce v žalobě osobu, o jejímž postavení osoby zúčastněné na řízení před soudem dle § 34 s. ř. s. již z napadeného správního rozhodnutí nebylo pochyb, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož ji i vyzvat, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat; nedostál-li krajský soud této povinnosti a takovou osobu v řízení zcela pominul, trpí jeho rozhodnutí vadou, pro kterou je nutno jej zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68). Takovými osobami jsou v souzené věci bezesporu ti zaměstnanci stěžovatelky, jejichž platových poměrů se týkala žádost o poskytnutí informací.

[26] Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, plyne (odst. 123), že ten, „*o jehož odměně měla být poskytnuta informace, mohl být zúčastněnou osobou, neboť výrok krajského soudu, kterým by bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno a kterým by bylo povinnému subjektu uloženo poskytnout uvedenou informaci, by se přímo dotýkal jeho práva na informační sebeurčení.*“ Žalobce v žalobách označil osoby dotčené případným poskytnutím informací o jejich platu. Ze spisu městského soudu je rovněž zřejmé, že ani v jednom z řízení, která byla následně spojena ke společnému projednání, nebyly tyto osoby soudem vyzvány podle § 34 odst. 2 s. ř. s. ke sdělení, zda budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení.

[27] Pokud se žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím týkají platových poměrů zaměstnanců subjektů hospodařících s veřejnými prostředky, vystupují tyto osoby v řízeních před správními soudy v souladu s názorem rozšířeného senátu v procesním postavení osob zúčastněných na řízení, pokud v řízení sdělily, že budou v řízení práva jim náležející tímto způsobem uplatňovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017 – 56, nebo rozsudek ze dne 21. 1.

2016, č. j. 4 As 216/2015 – 45). Bylo třeba posoudit, zda absence ingerence těchto osob do řízení má v nyní souzené věci s ohledem na všechny okolnosti tak závažné důsledky, aby bylo nutné z tohoto důvodu rozsudek městského soudu zrušit.

[28] Tuto námitku uplatnila v kasační stížnosti stěžovatelka coby povinný subjekt, nikoli osoby, k jejichž platovým poměrům podané žádosti o informace směřovaly. Tyto osoby se samostatnou kasační stížností nedomáhaly výroku o zkrácení jejich práv v soudním řízení a nepředkládaly jakoukoli relevantní argumentaci o tvrzené nesprávnosti rozhodnutí městského soudu.

[29] Žalobce poukázal na to, že dotčené osoby byly o průběhu řízení informovány. Kasační soud zvažoval, zda tyto osoby o podání žádosti o informace vůbec věděly, zda v řízení projevily své stanovisko k podstatě sporu a též to, zda daly najevo zájem se nadále samostatně účastnit řízení před soudem. Žalobce v obou žádostech konkrétně označil osoby, kterých se požadované informace týkaly. Již v listopadu 2012 byli jednotliví členové managementu osloveni pracovníky stěžovatelky a vyzváni k vyjádření postoje. S výjimkou jedné osoby (u níž již ke zveřejnění došlo a která s dalším zveřejněním rovněž nesouhlasila), všechny ostatní s poskytnutím informace nesouhlasily. Správní spis dále obsahuje přípis stěžovatelky ze dne 5. 2. 2015 po v pořadí prvním zrušujícím rozsudku městského soudu o povinnosti jednat s nimi jako s účastníky řízení, byly zjišťovány jejich kontaktní údaje za účelem obeslání a doručování. Ty se pak v řízení vyjadřovaly k podstatě věci opakovaně. V únoru a březnu 2015 znovu vyjádřily nesouhlasné stanovisko, někteří i se stručným odůvodněním souladným s názorem stěžovatelky o závazku mlčenlivosti v manažerských smlouvách. Na nesouhlasném stanovisku setrvaly i po vydání rozsudku městského soudu (záznam stěžovatelky ze dne 9. 11. 2017) s poukazem na ohrožení bezpečnosti rodinných příslušníků a nebezpečí bulvarizace.

[30] Není pochyb, že osoby, na jejichž platové poměry mířily žádosti o informace, mohly být podle § 34 odst. 1 s. ř. s. přímo dotčeny zrušením napadených rozhodnutí. Tím spíše pak výrokem o uložení povinnosti, aby stěžovatelka požadované informace poskytla. Zatímco zrušením žalobou napadeného rozhodnutí se současným vrácením věci k dalšímu řízení vzniká takovým osobám procesní prostor uplatňovat svá práva v dalším řízení, resp. při následném soudním přezkumu, v případě postupu soudu podle § 16 odst. 4 informačního zákona je tomu jinak. Městský soud uložil stěžovatelce vedle zrušení jejího rozhodnutí explicitní povinnost poskytnout požadované informace. Jak bylo zmíněno již při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti, po splnění povinnosti uložené městským soudem a po faktickém poskytnutí informace by již tyto osoby neměly možnost uplatňovat v řízení efektivně svá práva. Nelze nalézt relevantní argument proti případnému následnému tvrzení některé s dotčených osob o porušení práva na soudní ochranu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod nesprávným postupem soudu v této věci. Tím spíše s ohledem na názor o nedůvodnosti žádosti, který předtím opakovaně sdělovaly stěžovatelce. Žalobci lze přisvědčit v tom, že dotčené osoby o správním a soudním řízení věděly. Nelze však souhlasit s tvrzením, že nevyužily svého práva *„účastnit se projednávaní před správním soudem“*. Tyto osoby sice o účast v soudním řízení aktivně neusilovaly, správní soud však má vůči nim procesní povinnosti, kterým nedostál. Z těchto důvodů se Nejvyšší správní soud přiklonil k závěru, že je třeba kasační stížností napadený rozsudek zrušit.

[31] Stěžovatelka věcně shrnula důvody, pro které sama dosud požadované informace neposkytla (absence tvrzení o nehospodárném vynakládání prostředků, kontrola prostřednictvím Rady ČR, povaha požadovaných informací jako osobních údajů a obchodního tajemství). Konkrétní tvrzení o nesprávném posouzení právní otázky městským soudem se však omezuje pouze na upozornění, že právní názor o proporcionálním řešení kolize práva na informace a práva na ochranu soukromí již v platné právní úpravě je v rozporu s následně vydaným nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16.

[32] Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, zůstává nejvýznamnějším rozhodnutím kasačního soudu o vzájemném vztahu ústavně zaručeného práva na informace a případného zásahu do dalších konkurujících práv. Městský soud proto postupoval správně, pokud v době, kdy o žalobách rozhodoval, vycházel především z tohoto rozhodnutí. Není správný názor stěžovatelky, že městský soud zcela vyloučil užití testu proporcionality a neprovedl jej. Městský soud sice s poukazem na rozhodnutí rozšířeného senátu nepřisvědčil potřebě poměřovat v každém jednotlivém případě míru převahy zájmu na poskytnutí informací nad zájmem na ochraně soukromí. Rovněž však poukázal na potřebu jistého korektivu skrze zásadu přiměřenosti, na jaksi limitované použití testu proporcionality. Dostál tedy povinnosti poměřit případnou konkurenci proti sobě stojících práv v souladu s požadavky tehdejší judikatury. Ani stěžovatelka v kasační stížnosti netvrdí, že by osoby vykonávající pro ni bezesporu řídící funkce, náležely do skupiny osob, u kterých může převážit zájem na ochraně jejich soukromí v konfrontaci s právem na informace o příjemcích veřejných prostředků, jak je vymezil rozšířený senát. Městský soud pak přiléhavě odkázal na příslušné pasáže zmiňovaného rozsudku, s odkazem na něž neměl pochybnost, že je třeba informace v souzené věci poskytnout.

[33] Výčet kriterií, která je třeba při rozhodování zvažovat, však není rozhodnutím rozšířeného senátu vyčerpán. Je rozhodný rovněž nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, tedy z doby krátce po rozhodnutí městského soudu v této věci. Nálezy Ústavního soudu jsou totiž podle čl. 89 odst. 2 Ústavy závazné pro všechny orgány a osoby, a jako takové dopadají i do neskončených řízení o obdobných věcech (k tomu srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05). Označený nález se zabýval výkladem informačního zákona, zejména jeho ustanovení § 8b, podle něhož „*(p)ovinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky*“ (odst. 1 cit. ustanovení), konkrétně pak ve vztahu k povinnosti poskytovat informace o platech úředníků. Zdůraznil čtyři „prahová kriteria“ rozhodná pro posouzení odmítnutí poskytnutí informací ve vztahu k právu žadatele na svobodu projevu, a to 1) účel vyžadované informace, 2) povaha vyžadované informace, 3) role žadatele, 4) existence a dostupnost informace.

[34] Žádné z rozhodnutí skutkově nevychází z okolností obdobných nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud rozhodoval na půdorysu žádosti o informace o výši platu ředitele základní školy v malé obci, Ústavní soud pak ve věci informací o platových poměrech nejvýše postavených úředníků statutárního města. Nejvyšší správní soud nevnímá rozsudek rozšířeného senátu a následný nález Ústavního soudu jako rozhodnutí

zcela protikladná. Nadále již nelze vycházet z toho, že potřeba proporcionalního posouzení práva na informace o příjemcích veřejných prostředků se promítla již do úvahy zákonodárce při formulaci § 8b informačního zákona. Ústavní soud současně předkládá další kriteria, skrze která lze o případné kolizi základních práv v konkrétním případě uvážit. To městský soud dosud neučinil a s poukazem na aktuální stav judikatury v době jeho rozhodování ani učinit nemohl. S poukazem na shora vytčenou vadu spočívající v absenci splnění procesních povinností ve vztahu k případným osobám zúčastněným na řízení, proto v dalším řízení posoudí, zda lze žalobci v této věci vyhovět i při zohlednění kritérií stanovených Ústavním soudem v posléze vydaném nálezu.

[35] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu